לעיל כ. [וש"גן, ב) רש"ק,
ממיד כח, ד) [יומה כ:]
תמיד ל:, ד) [לעיל יט:],
ירושלמי יומא פ"ד סוף

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה והאתר רבי יותנן כו' דלאחר שמעלהו לקדש לתרומת הדשן לא הלריך: (3) ד"ה איכא ביניהו כו' והיינו

שינויי נוסחאות

א] למחר אין צריך לקדש למימרא וכו' כל"ל (ח"ג וק"ד). וכעי"ו נתד"ה הגה"ה. וע' פ"מ

וטה"ק. והגר"ל ל"ג תיכת אמאי

נוס"ק, והגר"ח ("ג מיבת ממא בנמי ובלט"י: ב] למימרא וכוי חזי לפינים"י ל"ג לזה (מלאי"ם) אבל בנוס', ס"י של לש"י ן שהפיל ב"ש] גריס ליה: ג] דלמתירין נמי מיחזא (ש"ח): ד] ל"ל נמי מיחזא (ש"ח): ד] ל"ל

דמשקע (mnr"י). ובהלת כת"י

רמשקע (שמכיי). ובקנת כת"י גר' מפיק ליה. וע' תד"ה חי: ה] ל"ל אבי ("שמכיי): ון דבהעלאתו (ש"מ): ז] ל"ל לן ("ש"מ): ה] ס"ל ולא אמר לאחר תרומת הדשן חוזר

רמשקעו (ש"מ): מ] חש למיתני וחוזר ומשמטו דרכר

ומשקעו (ש"מ). פן חש למיתני וחודר ומשקעו דקסבר כו' (ש"מ): י] דרבי דחייש לגזירת שיקוע והכא לא אמר דנשקעיה והכא ליכא למימר

:m/m) יטעמא דמודה רבי כו'

יא] ("ש"מ): יא] ("ל" שיקוע ("ש"מ): יב] מקדש אמאי אין כל"ל (ו"ם): ור' חות ח' מ"ש משס הנכ"ח: יג] בתמיה אמאי הד"ח ("שמכ"י וצ"ק): יד] כ"ל לקידוש (רא"ט):

מו] צריך לקדש למחר (ש"מ):

בון בין לקוש לבווו (ש מ): בון דאוקמת (ש"מ): יון מיכת ליה נמחק (*יעב"ץ): יחן דמשקע ליה (ש"מ):

ים] הכהנים בעזרה וניתו כל"ל

(צ״ק): כ] והא הוה (m״m):

(צ ק). כן היא הוה (ש"ח). כא] נ״ל שכשימצאוהו (ש"ח): ככ] גזר להשהותו בשיקוע

ישקיעת החמה משום שיקוע ישקיעת החמה משום שיקוע

שאנו צריכין כו׳ כנ״ל (צ״ק

עש״ב): כגן גזר ופריך והא״ר

צ״ק): כד] גי' נ״ק כרבי דאיכא יס״ל דלראב״ש לא פסלה

דס"ל דלראב"ש לא פסלה לינה אפילו במי כיור: כה] 5"ל כהאי (מהרמ"ש): כו] 5"ל ומורידו (ש"מ): כו] היינו

המשני משקע ליה בגילגלא

דקמשני משקע ליה בגילגלא והקול כו' לנ"ל (צ"ק וח"נ): כח] בחומרתיה בגילגלא ואף השיקוע היה כדי כו' כנ"ל (צ"ק) ע' מתיכ כמן ע' מהר"ס

שי"ף: ל] ועוד קשה דליפרוך

וי ועוד מדפריך בסמוך מכח: וי (רא"ט): לא] ע' כלות ולפנ"ז. וגי רש"ק חסדא

שלפנ״ז. וגי׳ רש״ק חסדא ובסמוך פריך כו׳. ועי׳ בטה״ק ביאור חילוק הגירסאות: לב] נ״ל

לינה (מ"מ): לגן מטע זה נרפה חסר בתחילתו ול"ע:

שימה מקובצת (המשר)

דלה מנו לפנולה שהימה דלילה ינשירו אף למתירין, והיינו דקאמר אינו מעלהו לעבודת היום דהיינו מתירין אבל לעבודת הלילה אם עבר

והעלהו כר״ח בר יוסף כו' ולאברים. ותרומת הדשן איכא למימר דמשכחת

בו'. עי׳ בהשמטות בסוף המסכת: -מסלק ליה כו'. עי' נהשמטות

בסוף המסכת: אי חבי למחר אינו מקרש בו'. ע" בהשמטות בסוף המסכת: ה"ג למימרא דלמתירין

. נמי מיחזא חזי היינו דרב חסרא

איכא בינייהו מצות שיקוע. כלומר נהי דלית ליה לר"י גזירת שיקוע

בדפרי מ"מ אים ליה מנות שיקוע ממנוה להשהותו בשיקוע כל הלילה

לית ליה מצות שיקוע. ולכאורה נראה דלרב חסדא לא היה משחע כלל ועדו עין משפם נר מצוה

בד א מיי׳ פ״ה מהל׳ ביאת בר א מהי פים מסל כב מקדש הלכה יג: בה ב מיי׳ שם הלכה יא:

תורה אור השלם

 וְרָחֲצוּ מִמֶּנוּ משֶׁה וְאַהֲרֹן
וּבְנָיוֹ אֶת יְדֵיהֶם וְאֶת רַגְלֵיהֶם: שמות מ, לא

מוסף רש"י

אי הכי למחר אינו צריך לקדש למימרא דלמתירין מיחזי היינו דרב חסדא. לי הכי (אליבא) דרבי אמרה כאביי וקאמר למחר אין לכיך לקדש, אשמועינן ביה חרמי, חדא דמודה רבי דמקרות הגבר ועד לפרא לא רבי דמקרות הגבר ועד נפכח כם מסלה לינה, ועוד אשמועין דמים מסלה לינה, ועוד אשמועין דמים שילא ומן הכיור בלילה לא פסלן הליות ראויין לקדש מהן לעבודת מתירין, א"כ היינו דרב לעבודת מתירין, א"כ היינו דרב אחדר מסדא, והא דאמר בי יומן לעיל אדרב מסדא בור ששקעו שוב אין מחדר במסדא בור ששקעו שוב אין מחרב במסדא בור השרות המור ביינו היינות ושוב אין מחרב ביינות מיינות מחרב ביינות מיינות מחרב ביינות מיינות מחרב ביינות מעלהו דמפרשי לה משום גזירת מענהו דמפרטי לה משום גדרת שיקוע (או) [ואין משקע ליה כשירון, נימא וכן אמר ר' יומען כר" הקדא (ב־"ב") גביני כרוז. גביני המכרץ (יומא ב:) כל כיור שאין בו. שאין בו. שאין בו. שאין בו. שאין בו. למוץ מחוץ מיט כשיעור ארבעה כהגים וכר׳. משה ואהרן מרין, ובניו מרין, שאף משה כהן היה בו׳ ימי המילואים, ואע"ג דלא כהנו בבת אחת מיהו קרא להכי מידריש (לעיל יט:). יום ח' למילואים הושוו כולם לכהונה, ותרגומו

שימה מקובצת איבא בינייהו גזירת שיקוע. לכאורה משמע דה״פ לעולם ר"י סבר כר' חייא בר יוסף לפתוניתן [כתסיריון] כוי אלא דר"י מחמיר וגזר [שלא] להעלוסו אף לאברים בלילה שמא ישכח לחזור (ולשקוע) [ולשקעו] למחר ונמלא עמוד השחר פסלו למחר אף לאברים ויביאו קדשים לבית הפסול, אבל אי היניתו קדשים נכית הססור, חבב חי העלהו בדיעבד או שלא שקט בשקיעת החמה מקדש הימנו לעבודת הלילה, אבל רי חייא בר יוסף לא גור כלל, ומ"מ היה מעלהו שפיר למרומת הדשן ולא חיישיען שמא למרומת הדשן ולא חיישיען שמא מנחומת הדשן מנח מישישן שמח ישכח לחזור (ולשקוע) ביון מחלה עבודת היום (שהתם) נשחהה) חמילת עבודת היום ומלאוהו משוקע וסמוך לפסולו, לא אחי למפשע. וקשה למורי דהאיך מסמר שיסטור ר"י למתירין כמחירון מחמר שיסטור ר"י למתירין כמחירון . כו׳ כיון דלא משמע ולא מוכח מחוך . דבריו, דכי נמי אמריגן דסבר למחירין כאברים איכא למג למתירין כאברים איכא למגור שפיר גזירת שיקוע. לכך נראה כפ״ה דאה״ג דהשתא נאמר דר״י סבר כרב תסדא דלמתירין כאברים והאי אין מעלה לנפנדת היום דקאמת ר"י לאו משום פסול שיהא הלילה פוסלו לעבודת היום כרי חייא דלמתירין כמתירין, דהא סבר ר"י דלמתירין כאברים, אלא משום שמא ישכח לחזות כוצר יין מצל ומוס שנתי שבת ומודר ולשקע כדפיי, ולהכי נקט אין מעלהו ולא לישנא דפסול דלא אסר רק להעלותו שלא יגרם להם לפסול ותונה לשומרם כשאר תונה להם אבל ותונה לשומרם כשאר בחדשים אבל לעולם אם העלם ושוקעם בעמוד השחר לא מיפסלי אף למתירין. ומ"מ השחר גם מישפתי הף נמחירתן. ותיית קשה חדא דכל זה חסר מן הספר שבא לשנות הפיי דאין מעלהו לעבודת היום כמו שהיה סובר המקשה, ועוד מיד הוי ליה למיפרך היינו דרב חסדא, ועוד מדמקשה היינו דרב חסדא, ועוד מדמקשה להמן אי הכי היינו דרב חסדא מכלל מקמן חי הכי היינו דרב חסדת מכנג דעד השחא אא אסיק אדעתיה דהיינו [ד]כב חסדא, ועוד מאי דמיק לומר איכא בייניהו גזיכת שיקוע והלא הרבה איכא בינייהו דלר"י מחירין כאברים ולר"ח אברים כאברים כאברים ולר"ח אברים כאברים כתפרים הוכרים מפרים כתפרים ומתפרים המפרים המתפרים ומתירון במתפרין בתקרי הפירושים מאי שנא הכא דגרסי הציח שיקוע, והכל אחד הוא. לכך נראם כפיי ראשון דאינו מעלהו לעבודת היום שלא יפסול למתיריו לר"י כר"ח להס שמו יפסור מחליק מל מי מי למתורין במתירין במתירין לאלה דמוסיף הוא על כ"ח גזירת שיקוע פי" כיון לתמירין כמתירין אסור להעלותו כלל בלילה שאם היה מעלהו כלל

כל הלילה רק בשקיעת החמה ובעמוד השחר והיינו גזירת שיקוע דקאמר בסמוך דגורינן שיהא משוקע כל הלילה עד תרומת הדשן כדי שידעו העולם שלא שקעוהו מבעוד יום כי אם להיות זכורים על ידי כך שיקוע דסוף כל הלילה שכשמלאוהו כאו משוקע בשעת תרומת

> הדשן יחזרוהו וישקעוהו קודם היום כי אם יעלוהו לאחר שקיעת החמה יש לגזור שמה יהמרו שלהכשירו לעבודת מתירין למחר שיקעוהו בשקיעת החמה וכשר למתירין אף על פי שיעלהו לאחר שקיעת החמה ופריך אי הכי היינו דרבי חייא ברבי יוסף שפוסל למתירין בשקיעת החמה כי לרב חסדא שאינו פוסל למתירין אלא בעמוד השחר לא איכפת לן במה שיכשירום למחר למתירין כי בשיקוע דעמוד השחר מתכשר אפי׳ למתירים ומשני איכא בינייהו גזירת שיקוע דרבי יוחנן גזר בו להשהותו בשיקוע משום שיקוע דשקיעת החמה שאנו לריכין או לשקעו כדי להזכיר שיקוע דסוף הלילה שלא יאמרו שאינו להזכיר אלא להכשיר למתירין ולכך לריך להשהותו עד תרומת הדשן כדפרישית ורבי חייא בר יוסף לא גזר בו והא"ר יוחנן קידש ידיו לתרומת כו' בשלמא לרבא דמוקי ליה לההיא כרבי אלעזר בר׳ שמעון הא כרבי כרו איכא למימר דסבירא ליה לרבא דלרבי אלעזר ברבי שמעון לא פסלה לינה במי כיור כמאן דאמר לעיל כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו ולא כההיא כהו דלא פשיט ליה לעיל ולמחר אינו מקדש דבמילתיה דאילפא אינו לריך לקדש קאמר כרבי אלעזר

ברבי שמעון ולא קאי אמי כיור לפוסלם למחר כי כשרים הם לרבי אלעזר בר"ש אלא לאביי דמוקי לה כרבי קשיא דרבי אדרבי דמאי שנא בהא דכיון דשקעו שוב אינו מעלהו דמלריך לשקעו כדי להזכיר שישקעוהו בסוף הלילה ומאי שנא בהא דקאמר דכבר קידש מתחילת עבודה דמשמע דתרומת הדשן תחלת עבודת היום שמשם ואילך עסוקים בעבודת היום בלא הפסק וכל שעה מקדש ועובד כל הבא לעבוד משם ואילך משמע דלא משקע ליה אחר שהעלהו לתרומת הדשן שאם כן יש הפסק בדבר ומשני הא דקרי ליה חחילת עבודה לאו משום דלא משקע ליה דודאי מסלק ליה והדר משקע ליה וקלת יש חימה בין לפי׳ זה בין לפירוש אחר לישנא דמסלק ליה דהא נמי היה יודע דמסלק ליה ואין קשה לו אלא משיקוע (דבתרא) מאי שנא הכא דמשקע ליה ומאי שנא התם דלא משקע ליה: אי משקע דיה. שהיה למעלה וכרב חסדא ומורידין בו לבור הלא אין קולו נשמע וא"ת לישני דנשמע קולו דקתני היינו בהעלותו וי"ל היינו 🗈 דקא אמר דמשקע ליה בגלגלא (כגון) לבור והקול שנשמע היינו בהוליאו מן הבור ומעלהו ואי בעית אימא דמשקע בחומרתיה כחו דהיה בגלגלא אף השיקוע כדי להשמיע קול הרבה בהורידו ובהעלותו כמו: הגה"ה איכא בינייהו גזירת שיקוע. פירש רש"י משקעו בערב שלא ישכח לשקעו בעמוד השחר אבל לילה אינו פוסלו כלל לעבודת דם למחר אם משקעו בעמוד השחר ולרבי חייא לילה פוסלו וקשה אם כן איכא בינייהו טובא דלרבי יוחנן לילה אינה פוסלת ולרבי חייא פוסלת ועוד א דליפרך מיד היינו דרב חסדה לאו ועוד דבסמוך פריך מכח למחר אינו צריך לקדש אלמה למתירין חזי היינו דרב חסדא משמע דבלאו ההיא דלמחר וכו' לא הוה מצי למפרך מידי לכך נראה לי גזירת שיקוע ואם לא שיקעו יהא פסול מדרבנן לעבודת דם משום לילה בי אפילו שקעו בעמוד השחר ולר' חייא יהא פסול מן התורה ולכך פריך למחר אינו לריך לקדש אלמא אפילו מדרבנן כשרה לעבודת דם ואין לילה פוסלן

לאברים, למחר נפיק מיניה חורבא דכיון ןדמעלהון בעמוד השחר ויעשה קידוש לאברים אחי לאכשרינהו נמי למחירין. וכ"ח מ"ט גזרינן הכי, י"ל משום

המברים, נמחר ניסיק מניה חורבה דביון נדמענה) בעמד ההחלי משה קידוס ומגברים חמי נמסביריבה נמי ממחיקן. וביית מייע סודיקן היכ, ייינ סוסים דהרואים מוסף משה בי המברים היכי מחורם המברים היכי של היכין היכים מייע סודיקן היכי, ייני סוסים בסיבית מתילמים משחק בי למברים בסיבית מתילמים מדקאמר שוב אינו משום בי למתירין במתירין ומהאי טעמא פיסיק מציים חורבה, איי סוסים בי לאיים הורבה בי לאיים הורבה בי המברים בי מברים בי מבר

שוב לא מססל בלינה אף כי העלוהו בלילה, אבל עתה דמלרכיט שיקוע מו ליכא למינזר. והאי פיי לא נהירא דאיך יטעו בוה, שירעו ששקיעת החמה גופיה אינו אלא משום פסול לילה וכ"ש דפסול לילה גופיה פוסלתן למתירין ולא יטעו כלל בזה. אלא ודאי הטעות כדפי שלא יאמרו דכל הלילה היה משוקע

איכא בינייהו גזירת שיקוע. כלומר הא דאוקים אין מעלהו דרבי יוחנן משום פסול עבודת יום לא כדקס"ד שיהא הלילה פוסלו לעבודת היום כרבי חייא אלא שמא לא יחזור וישקענו ונמלא עמוד השחר פוסלו לעבודת מחר ולעולם (אם שקעו קודם

איכא בינייהו גזירת שיקוע יוהאמר רבי

יוחנן קידש ידיו לתרומת הדשן למחר אין צריך לקדש שכבר קידש מתחילת עבודה

בשלמא לרבא דמוקים לההיא כרבי אלעזר

ברבי שמעון הא כרבי אלא לאביי דמוקים

לה כרבי קשיא דרבי אדרבי מאי שנא התם דמשקע ליה ומאי שנא הכא דלא משקע

ליה דמסלק ליה והדר משקע ליה אי

הכי למחר או אינו מקדש יו[אמאי אין צריך

לקרש] למימראם דלמתירין ב מיחזא חזי היינו

דרב חסדא איכא בינייהו מצות שיקוע מיתיבי

ילא היו רואין אותו ולא שומעין את קולו עד ∘

ששומעים קול של עץ שעשה בן קמין מוכני

לכיור והן אומרים הגיע [עת] קידוש ידים

ורגלים מן הכיור מאי לאו דמסלק ליה אלמא

משקע ליה לא דמשקע ליה אי דמשקע

לִיה מי משתמע קליה משקע יו ליה בגילגלא

לישנא אחרינא דמשקע ליה בחומרתיה כי

היכי דלישתמע קליה ולשמעי וליתי והא

הוה סגביני כרוז ביה תרי היכרי הוו עבדי

דשמע מהאי אתי ושמע מהאי אתי: גופא

אמר רבי יוםי ברבי חנינא כל יכיור שאין בו

כדי לקדש ארבעה כהנים ממנו אין מקדשין

בו שנאמר יורחצו ממנו משה ואהרן ובניו וגו'

מיתיבי יבכל הכלים מקדשין בין שיש בהן רביעית

עמוד השחר כשר) והיינו דלא נקט רבי יוחנן לישנא דפסולה אלא לשון איסור העלאה שלא יגרמו להן ליפסל דכיון דקדש להו בכלי שרת מלוה לשמרן כשחר קדשים ומיהו בהעלחה לא מיפסיל ולקמן פריך היינו דרב חסדא דאמר לילה לא פסיל אלא עמוד השחר פוסל ורבי חייה לה אסר ליה להעלותו משום גזירת שיקוע אלא דבהעלותו ח נפסל מיד לעבודת מתיר הלכך נקט לשון נפסלין: והאמר רבי יוחנן כו'. אלמא (ה) אמר שמעלהו לקדש לתרומת הדשן ולא הלריך לחזור ולשקעו ובשלמא העלאתו לא קשיא לן דלא סגי בלאו קידוש זה שזכה לפיים של תרומת הדשן ולגזירת שיקוע ליכח למיחש דכיון שמלאו משוקע והעלהו ועכשיו הגיע הזמן הסמוך לפסולו לא פשע ביה והדר משקע ליה ולא דמי למעלהו בלילה שמניחו לקדש בו כהנים הבאים תמיד להקטיר ואתי למיפשע ביה אלא הא קשיא לך וו דלא איירי בה רבי יוחנן במלות שיקוע ח ונימא דנישקעיה: בשלמא לרבא דמוקי. לעיל [כ.] הא מילתא דר׳ יוחנן אליבא דרבי אלעזר דאמר אין לינה מועלת בקידוש איכא למימר דמשום הכי לא חש יו לשיקועו דהסבר רבי אלעזר דבמי כיור

גופייהו נמי לא פסלה לינה: הא. דאמר ר' יוחנן לעיל אין מעלהו: כרבי. אמרה דאמר לינה מועלת בקידוש וכל שכן במי כיור: אלא לאביי דאוקים. לעיל כרבי קשיא דרבי אדרבי לעיל א"ר יוחנן אליבא דרבי ז לגזירת שיקוע חייש והכא נמי נשקעיה והכא ליכא למיחלי טעמא במודה רבי דמקרות הגבר עד לפרא לא פסלה לינה דבשלמא גבי קידוש דפסול לינה דידיה דרבנן שהרי אין המים בעולם הוא דאיכא למימר הכי אבל מי כיור דהוו קמן וקדושת כלי עליהם ולינה דידהו דאורייתא עמוד השחר הוא דגרים ליה: מאי שנא החם דמשהע ליה. כלומר מאי שנא גבי אין מעלהו דחש לגזירת שיקועו או ומ"ש כו': דמסלק ליה והדר משקע ליה. לאחר קידוש תרומת הדשן ורבי יוחנן הוא דלא איירי בתקנת מי כיור אלא בהלכות קידוש לאשמועינן דמודי רבי מקרות הגבר עד לפרא לא פסלה לינה: הכי גרסי׳ אי הכי למחר אינו מקדש ים אין לריך לקדש היינו דרב חסדא כו'. אי הכי דלר' יוחנן אוקמא דלילה לא פסל ולמחר אינו מקדש בחמיה יו: אמאי. א"ר יוחנן משמיה דאילפא מקדש ממנו לעבודת לילה ולמחר אינו מקדש דשמעי' מיניה דמשום דלא שיקעו בערב קא פסל להו קידוש דו מחר: ומשני אין לריך לקדש. קאמר דכיון שקידש לעבודת לילה אין לריך 👊 למחר ואשמעי׳ דאין לינה מועלת בקידוש וכדרבי אלעזר: היינו דרב הסדא. השתא דאוקמא 🖦 אין מעלהו דר׳ יוחנן משום פסול עמוד השחר אבל לילה לא פסיל היינו דרב חסדא: איכא בינייהו מלות שיקוע. לר׳ יוחנן מלות שיקוע מבערב כדי שימלאנו משוקע בקידוש תרומת הדשן ויהא נזכר לחזור ולשקעו והיינו דקאמר (כ) כיון ששקעו אלמא מבערב הוא משקע ליה ולרב חסדא לא החמירו בו כל כך ואין מצות שיקועו אלא סמוך לזמן פסולו קודם עמוד השחר: לא היו רואין אוסו כו'. [במי שזכה] בתרומת הדשן קמיירי במסכת תמיד כשהיה נכנס לעזרה לקדש ידיו ורגליו לא היה מכניס בידו לא נר ולא אבוקה אלא מהלך לאור המערכה ולא היו רואין אותו אחיו [הכהנים] שהיו בבית מוקד עד ששומעין כו': והן חומרים הגיע. לכיור מזרוין את עלמן להיות נכונים להעלות אפר לתפוח לאחר שירד זה מן

ואם כן היינו דרב חסדא וקאמר איכא בינייהו מלות שיקוע. ברו"ך: המזבח כדתנן לעיל [כ.] גבי ראוהו אחיו הכהנים שירד: מאי לאו. האי שמיעת קול העץ דקתני דסליק ליה לכיור מן הבור אלמא משוקע הוה וקשיא ליה יז לרב חסדא דאמר לא משקע ליה עד לפרא: **לא דמשקע** יחז. השתא: מי משחמע קניה. הלא אין מוכני צריך לשוקעו אלא להעלותו אבל שיקועו משלשלו לבור והוא נופל מאליו: ומשני דמשקע ליה בגלגלא. כי היכי דלישחמע קליה וישמעו הכהנים יש הישנים בעיר וניתו לפיים דתנן במסכת חמיד (פרק ג מ״ח) מיריחו היו שומעין את קול העך שעשה כו': בחומרתיה. גלגלא: והא בו גביני כרוז. שהיה מכריז עמדו הכהנים לעבודתכם ולוים לדוכנכם וישראל למעמדכם: גביני. שם האיש: בי 🖻 סרי היכרי הוו עבדי. שתי היכרות עושין לדבר: כל הכלים מקדשים. מים שנתקדשו בהן לקדש את הידים ורגלים:

נראה דר"ח מודה דלריך לשחע בשקיעת החמה ולא פליג אר"י אלא מהעלאות לילה. דר"י סבר כיון ששקעו שוב אינו מעלהו כל הלילה עד תרומת הדשן, נרום דריים חודה דנרין בשקע בשקעם החמה הוח פכינ חני" חנח המשפחות ניהה, דריי פכר ביין ששקעי שוב היני מענהו כנ הינים עד חרומת הרו ור"ח סבר דאטייג דלרין לשקע בשקעים החמה מ"מ מעלהו בלילה לאברים ופדרים ואין לרין להשחוחו בשקוע עד מרומת הדשן. ורה להם אותו ששקעים שקעה המה כיין לחברים לאברים, וייד' דכל זה אינו אלה של שנו דה ששל היו בשקע ששקעה שהמה בשקע של שנוד השחר אם אינו מולאו משוקע בשעם סבר דרי לו בשיקוע של שקוד השחר אם אינו מולאו משוקע בשעם מחומת הדשן ולבן נמני קבעו אותו שיקוע בשקעת החמה בדי להוכיח החמה שהיא ששה מפויימת ולא קבעוהו במלי הלילה או בשלישית הלילה דדלמא אחי למיבשייהו ולא מרוכל עם של השקע בל שחוד השחר להשקע בשל משקע בל השחוח ומשקע בשנת המוח בשקע בל השחוח משקע בשנת המוח בשקע בל השחוח משקע המוח בשקע בל השחוח משקע בשל המה היה להשחוח משקע בשל המחוח משקע בלל גם בשיקוע ב"ל איכא בינייהו אם מלוה להשחוח משקע ב כל הלילה עד מרומת הדשן (פחרים): לא רששקע לית. פ"ה ה'! תשום לניה למה משקע ליה הרי מיד יגאו אחיו הכהנים שיהו צריכין להעלותו כדי לקדש ידיהן, אלא ודאי היה משקע כדי להשמיע קול. סליק שמעתתא דמי כיור (פחרים דיה):

בין

ללחר מרומת הדשן, וזה קשה ללחר מרומת הדשן, וזה קשה מדקחתר ר"יי כיון ששקעו בשקיעת החמה משמע דשיקוע בשקיעת החמה דבר פשוט הוא לכו"ע. לכך החמה דבר פשוט הוא לכו"ע. לכך